

PAUL VAN LOON

VILKOLAKIUKAS DOLFAS

PIKTOJI TRIJULĖ

**VILKOLAKIUKAS
DOLFAS**

UDK 821.112.5-93
Lo-127

Versta iš:
Paul van Loon
DOLFJE WEERWOLFJE 5 –
BOZE DRIELING
Leopold, Amsterdam, 2011

Leidėjas reiškia nuoširdžią padėką
Dutch Foundation for Literature (Nyderlandų literatūros fondui)
už suteiktą paramą.

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

© Tekstas, Paul van Loon
Pirmą kartą 2005 metais Nyderlandų Karalystėje išleista
pavadinimu *Dolfje Weerwolfje 5 – Boze drieling*.
© Viršelio iliustracija ir dizainas, *Hodder Children's Books*
Viršelio iliustracija, Howard McWilliam
© Iliustracijos, Hugo van Look
© *Uitgeverij Leopold*, Amsterdam, 2005
© Vertimas į lietuvių kalbą, Rima Diršytė, 2015
© Leidykla „Nieko rimto“, 2016

ISBN 978-609-441-373-5

Paul van Loon

VILKOLAKIUKAS DOLĖAS

PIKTOJI TRIJULĖ

Iliustravo Hugo van Look

Iš nyderlandų kalbos vertė Rima Dirsytė

Vilnius
2016

1. VIŠTA

– Hrrr, kokia graži pilnatis.

Išjęs iš sodo, vilkolakiukas Dolfas patraukė gatve.

Patenkintas vizgino uodegą.

Mėnulio šviesa atspindėjo akinukų stikluose.

Buvo pats vidurnaktis. Visi kietai miegojo.

– Hrrr, kaip gerai, – suurzgė jis. – Būsiu vilkolakiu visas tris naktis iš eilės.

Ir linksmas užkukė j mėnulį:

– Hrrr-aūūū.

Paskui dingo už kampo.

Ten buvo tamsu.

Jokių žibintų.

Pro namus neprasisverbė net mėnulio šviesa.

– Ei, vilkolaki! – iš tamsos atsklido nepažįstamas balsas. Blizgėjo akys.

– Hrrr, kas ten? – paklausė Dolfas.

Tyla.

Tamsoje kažkas sujudėjo. Labai labai didelis.

Dolfas nustėro.

– P-pasirodyk, jei nebijai! – nedrąsiai urgztelėjo.

Pasigirdo juokas – kaip vištos kudakavimas.

– Pats išsigandai? Vištų vagičiau?

Dolfas žingtelėjo ataturpintas.

– Aš n-nieko neb-bijau, nes aš – v-vilkolakis. Žiauriai pavojingas. Tik paklausyk: hrrr.

Jis tylutėliai urgztelėjo.

Kaip kokia pelytė.

Žengė dar žingsnį atgal ir atsidūrė mėnulio apšviestoje gatvės pusėje.

Kaipmat pasijuto saugiau.

Iš tamsos išniro siluetas.

Dolfas išsižiojo iš nuostabos.

Padaras buvo baltas.

Plunksnuotas.

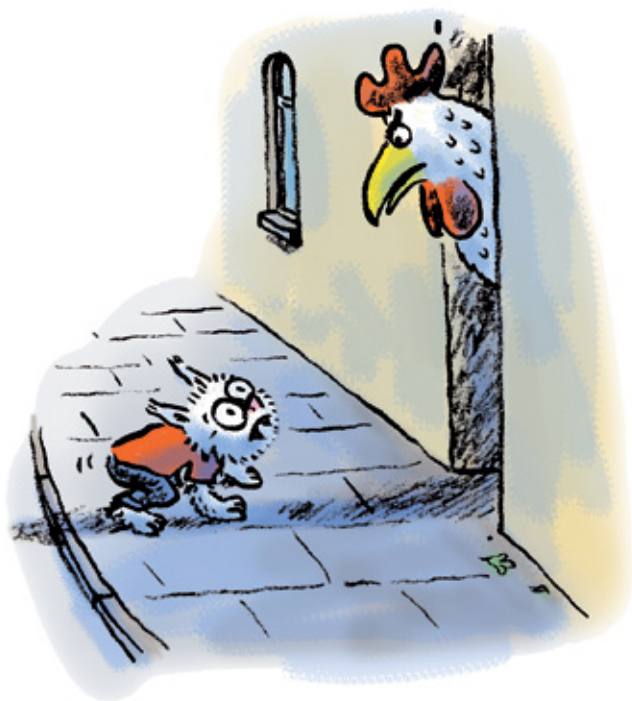
Akys piktos.

Ir dar tas snapas.

Didelės geltonos kojos su aštriais nagais.

Jo milžiniškas šešėlis krito ant Dolfo.

Vilkolakiukas nugurkė seiles.

Letenomis pasitrynė akis.
Prieš jį stovėjo višta. Bet ne paprasta višta.
XXXL dydžio. Višta – milžinė.
Tikra mėšainių kepėjų svajonė.
Kur kas didesnė už Dolfo pusbrolių vilkolakį Leo.
Be abejonės – didžiausia pasaulio višta!
Dabar ji piktai spoksojo į Dolfą.
– Sučiupsiu tave, – sukudakavo. – Sukaposiu. Sutraiškysiu.
Sumalsiu į miltus.
Dolfas traukėsi atbulas.
– N-ne, nereikia, – meldė jis. – Aš neskriaudžiu vištų. Seniai to nedarau. Net vištos kepsneliu manęs nesuviliosi.
Višta plyšo juokais.
– Ko-ko-ko! Meluoji, vilkiūkšti. Gal pamiršai, kas nutiko ponios Kreitjes vištoms?
– Tai buvo seniai! – šūktelėjo Dolfas.
– Meluoji!
Višta atkruginusi galvą užsimojo aštriu kaip kirvis snapu.
Dolfas spėjo laiku pasitraukti.
Barkšt! Snapas grindinyje iškirto gilią duobę.
– Liaukis! – sušuko Dolfas. – Juk tai nesąmonė. Vištos negali kalbėti!
– Tik pažiūrėkite, kas prabilo, – žiopčiojo vištos snapas. – O kalbančių vilkų tai pilnos pakampės, ar ne?
Ir vėl kirto Dolfui.
Dolfas puolė ant žemės.
Snapas prašvilpė pro pat ausį.
Barkšt! Ir dar viena duobė grindinyje.
– Liaukis, gana! – supyko Dolfas.

Jis žvilgtelėjo į dangų. Mėnulis draugiškai šypsojosi.
– Na susiimk gi. Juk tu ne bailys, – sakė jam mėnulis.
Dolfas suurzgė.
– Hrrr!
Gyslose užvirė kraujas.
Atsisuko į vištą. Žvilgsnis buvo piktas ir nuožmus.
– Hrrr, man jau nusibodo! – suriaumojo jis.
Šįkart balsas skambėjo kaip džeržgiantis metalas.
Vištos snapas spindėjo mėnulio šviesoje.
Staiga jis pavirto siaura kaip kablys nosimi liesame veide.
Tai buvo ponios Kreitjes veidas.
Višta Kreitjes kudakuodama juokėsi.
Dolfas šoko į priekį.
Jo dantys aštrūs!
Nagai ilgi!
Ir piktai urgzdamas puolė vištą.
Aplinkui skraidė plunksnos. Girdėjosi kudakavimas ir urzgimas.
Staiga kažkas uždainavo:

Irkluok, irkluok, irkluok pirmyn

Pro langus ir duris.

Irkluok, irkluok, irkluok pirmyn,

Naikinki juos išvis...

2. ŠEŠĖLIAI

Dolfas suklušo.

Iš kur sklinda ši daina? Kas ją dainuoja?

Jis gulėjo ant grindų šalia savo lovos. Sumišęs dairėsi.

Mėnulis apšvietė kambarį.

Aplinkui skraidė baltos plunksnelės.

„Negali būti, – pamanė. – Aš susirėmiau su ta višta... Ir ją sudraskiau. Juk tai tikra...“

Bet staiga pamatė, kad pagalvė ir apklotas guli ant grindų. Sudraskyti.

Apžiūrėjo rankas. Baltos, gauruotos, ilgais nagais.

Kūnas apžėlęs šiurkščiais baltais šeriais.

Dolfas lengviau atsiduso. Viskas aišku!

Tą vištą jis susapnavo. Tai buvo košmaras. Ir viskas.

Šviečiant pilnačiai, miegodamas pavirto vilkolakiu.

„Sudraskiau savo antklodę ir pagalvę, – suvokė pagaliau. – Tampu pavojingas, kai miegant užauga aštrūs nagai.“

Ūmai Dolfas išgirdo tuos pačius keistus balsus.

„Jie tikri, nesusapnuoti, – pamanė sau. – Nes nemiegu.“

Pačiupo nuo naktinės spintelės akinukus ir nuskubėjo prie lango.

Balsai aidėjo vis aiškiau.

Skambėjo nedarniai, lyg dainuotų padrikas raganų choras.

Irkluok, irkluok, irkluok, nelauk.

Irkluok juos po velnių.

Irkluok visus, visus juos lauk,

Kad nebeliktų jų.

TURINYS

1. Višta	5
2. Šešėliai	9
3. Žvėris?	12
4. Akordeonas	14
5. Klubas „Sudaužyk ir sukulk“	18
6. Dangus	21
7. Gatvės kampas	24
8. Moteriškė	28
9. Smūgis	31
10. Tai ji!	34
11. Perspėjimas	38
12. Valtis	41
13. Senutės	43
14. Dingo	46
15. Irkluotojų klubas	48
16. Rūpestis	52
17. Šypsena	54
18. Angelas	57
19. Pasisekė	59
20. Mėnulis	64
21. Tortas	67
22. Šakutė	70
23. Gimtadienis	73
24. Bausmė	77
25. Pradingo	79

26. Vėjas	82
27. Paslapčia	84
28. Automobilis	87
29. Tuščias	89
30. Kompaktinė plokštelė	92
31. Mobilusis	94
32. Drabužėliai	96
33. Paspruko	99
34. Kišeninis žibintuvėlis	102
35. Vyrų reikalas	104
36. Katilas	106
37. Kerštas	109
38. „Surask ir sunaikink“ klubas	112
39. Negyvi?	115
40. Pagalba?	118
41. Išaiškinta pabaisa	119
42. Stiprus	122
43. Moterų reikalas	125
44. Pūkšt!	130
45. Kauliukas	133
46. Laiminga pabaiga?	136
Paulas van Loonas apie „Piktąją trijulę“	140

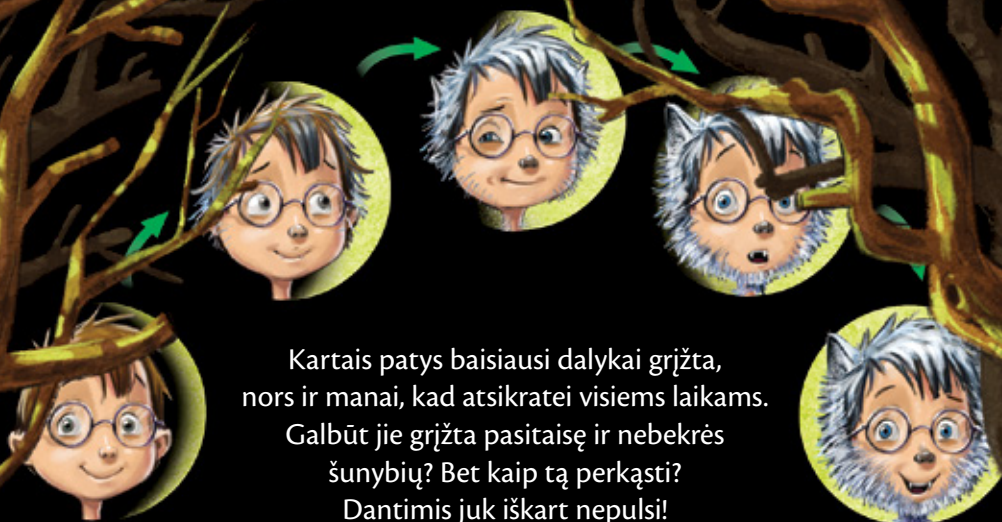
Loon, Paul van

Lo-127 Vilkolakiukas Dolfas: [apysaka] / Paul van Loon; iliustravo Hugo van Look; iš nyderlandų kalbos vertė Rima Dirsytė. – Vilnius: Nieko rimto, 2016.
[Kn.] 5, Piktoji trijulė. – 2016. – 144 p. : iliustr.. – ISBN 978-609-441-373-5

Paulas van Loonas (g. 1955) yra itin populiarios Nyderlanduose knygų serijos apie vilkolakiuką Dolfą autorius. Knygos verčiamos į įvairiausias kalbas visame pasaulyje. Dolfas – berniukas, lankantis mokyklą ir gyvenantis su draugu Timiu ir jo tėvais. Tik geriausi draugai žino, kad jis vilkolakiukas. Šioje knygoje pasakojama apie tai, kaip į miestelį grįžta vienas iš senųjų Dolfo priešų, ko prisigalvoja Tėtis su Mama ir kokios intrigos mezgasi. Smagiai Hugo van Looko iliustruota knygutė subalansuota jaunesniųjų klasių moksleiviams, bet nenuvils ir vyresniųjų skaitytojų.

Redaktorė **Giedrė Kmitienė**
Korektorė **Goda Barauskaitė**
Maketavo **Miglė Dilytė**
Tiražas 3500 egz.
Išleido leidykla „Nieko rimto“
Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius
www.niekorimto.lt
Spausdino UAB BALTO print
Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

Kartais patys baisiausi dalykai grįžta,
nors ir manai, kad atsikratei visiems laikams.

Galbūt jie grįžta pasitaisę ir nebekrės
šunybių? Bet kaip tą perkąsti?

Dantimis juk iškart nepulsi!

Kitaip tariant, sugrįžo kaimynė – ponia Kreitjes.

Ir ne viena! Kokie gi iš tikrųjų yra senųjų kėsiai?

Va čia tai bus mįslė Dolfui... O dar ir Noura kažkodėl vis dairosi į tą
naujoką klasėje... pfft, jis juk net ne vilkolakis! Lyg maža būt rūpesčių,
čia dar staiga ir Tėtis su naujienom tarsi akordeonas iš giedro dangaus!

Kiti Dolfo nuotykių:

www.niekorimto.lt

Akcijos ir ypatingi pasiūlymai

Tik internetu

ISBN 978-609-441-373-5

9 786094 413735